



Rasot del Puig

Castellbell i el Vilar

Ubicació

Comarca: Bages
Lloc/Adreça: Rasot del Puig
Alçada: 205

Coordenades:

Latitud: 41.63383
Longitud: 1.86436
UTM Est (X): 405411
UTM Nord (Y): 4609745

Classificació

Número de fitxa 08053-601
Àmbit: Patrimoni natural
Tipologia Zona d'interès
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Accés Fàcil
Ús actual: Altres
Titularitat Privada
Titular: diversos propietaris

Fitxes associades:

[Barraca de la vinya del Ticó](#)

[Barraca del Puig](#)

[Barraca de la vinya de cal Jepet](#)

[Barraca del Puig](#)

[Font del Puig](#)

[Molí del Puig](#)

[Font del Serrahima](#)

[Molí de vent del Puig](#)

Autoria de la fitxa Jordi Montlló i Laura Bosch

Data de registre de la fitxa: ds., 20/05/2017 - 02:00

Descripció

El rasot del Puig neix als penya-segats que conformen l'obaga del Turó de l'Escletxa, on la vegetació és molt densa. Els diferents ramals baixen amb més o menys força fins a trobar el rasot principal, que transcorre, canalitzat, per sota de la carretera E-9 C16, un cop passat el punt quilomètric 39. També ho fa per sota del ferrocarril i la carretera BV-1273 que mena del Burés al Vilar on hi ha la masia que dona nom al rasot. Després transcorre pel darrera mateix del cementiri municipal de Castellbell i el Vilar i s'endinsa per la vall que rega els Camps del Puig fins a desaiguar, pel Burés, al riu Llobregat. Passat el cementiri, el primer que ens trobem és un molí fariner amb dues basses.

La superfície de cultiu d'aquesta vall s'adapta al terreny, amb zones molt planeres, i els vessants constituïts per marjades de pedra seca relacionades especialment amb la contenció de les terrasses. Dins de la vall hem de diferenciar dues zones, estretament relacionades amb l'abandonament del cultiu de les terres. La més propera al mas Puig que la podem anomenar la vall de dalt i la més llunyana, la vall de baix, que s'endinsa fins a tocar del Burés. La primera és la que es conserva com a zona agrícola, mentre que la segona un cop els parcers van abandonar les terres, la vegetació s'hi ha imposat, engolint i transformant completament el paisatge. Això no obstant, encara ens podem topar amb ametllers, figueres i oliveres o ullastres i ceps sense empeltar, record del que havia estat en altres temps aquest indret.

El màxim esforç constructiu el representen els conjunts de marges, canalitzacions i barraques de vinya distribuïts de forma paral·lela, amb els sistemes d'accés tradicionals per remuntar els desnivells, com són les rampes, les escales i els camins o corriols. Aquests elements estan bastits amb la pedra que aflora de manera natural a la zona. Molts d'ells, com les canalitzacions han estat substituïdes per regs automàtics, una evolució que en un indret on l'aigua és un bé molt preuat permet el màxim aprofitament. Les canalitzacions més antigues estan excavades a la roca, amb lloses de pedra més o menys regular que poden tenir molts metres de llargària i es va adaptant al relleu del terreny. Algunes han estat substituïdes pel totxo i el ciment; d'altres estan desapareixent.

També hi trobem un molí de vent amb safareig i rentadora, i cisternes més o menys grans repartides arreu de les hortes i basses amb abeurador pel bestiar de càrrega que aprofitaven l'aigua que sobreseia d'elles. Aquest és el cas de la font del Serrahima. Una segona font molt ben conservada és la del Puig, per sota un marge, davant del molí de vent. A la part alta s'hi cultiva verdures i lleguminoses. També destaca un raconet de vinya amb olivera i ametller, testimoni del que havien estat els cultius en aquesta vall. Les barraques de pedra seca són un altre testimoni de la riquesa paisatgística. Actualment estan en desús i malgrat s'aguanten dempeus, sense la manca de manteniment, poden acabar perdent-se, i amb elles el record d'un indret de gran valor.

A proximitat de l'aigua, sinó tota, s'hi pot contemplar una rica i variada vegetació de bosc de ribera, que es desenvolupa a les lleres. Això permet la nidificació de nombroses comunitats faunístiques, algunes d'elles amenaçades o protegides: l'oreneta de cua blanca (*Delichon urbica*), l'oriol (*Oriolus oriolus*), el bernat pesacire (*Ardea Cinerea*), l'oreneta comú (*Hirundo rustica*), el rossinyol bord (*Cettia cetti*) o diversos rapinyaries, diürns i nocturns.

Observacions:

De fet, aquestes zones, correctament gestionades són veritables corredors biològics per a moltes espècies de mamífers com el toixó, el senglar, el cabirol, la fagina, la mostela o la guilla. La conservació d'aquest indret amb la creació i manteniment d'un sender central que voltés la vall, permetria apropar el municipi a un turisme sostenible. És una vall rica en flora i fauna però també hi ha la petjada que els habitants de la població han deixat en forma de marges i barraques de pedra seca, el cultiu de l'ametller, l'olivera o la vinya i totes aquelles construccions de pedra emprades des de temps reculats per a l'aprofitament d'un bé escàs, l'aigua, amb els pous, cisternes, molins de vent i

canalitzacions.

(Cont. Descripció): També hi ha presència de nombroses espècies amfibies i rèptils, com la granota verda (*Pelophylax perexi*), el gripau comú (*Bufo bufo*), el gripauet (*Pelodytes punctatus*), la reineta comuna (*Hyla meridionalis*), el tòtil (*Alytes obstetricans*), i la salamandra (*Salamandra salamandra*) i la serp blanca (*Rhinechis scalaris*), serp verda (*Malpolon monspessaulanus*), o l'escurçó ibèric (*Vipera latasti*). Associats a la vegetació arbòria hi ha l'arç blanc (*Crataegus monogyna*), el sanguinyol (*Cornus sanguinea*), l'heura (*Hedera helix*), l'esbarzer (*Rubus ulmifolius*), el romegueró (*Rubus caesius*) i la rosa silvestre (*Rosa canina* L), la sarga (*Salix eleagnos*), . A l'estrat herbaci destaca el fenàs boscà (*Brachypodium sylvaticum*), la lleteresa de bosc (*Euphorbia amygdaloides*) i el roldor.

